

У давнину назва Господь означала набагато більше для народу, ніж тепер. Тепер, коли світ перевертається з боку 20 століття на бік 21 століття. 21 століття, такого величного і водночас безпомічного: лежить собі та кричить, в надії, що хтось поміняє йому підгузки.

Доба 2004 народження та 2004 воскресіння Христа. А от смерті, розпинання в 2004 рази більше, ніж воскресіння.

В цей день, чи ніч (все одно що) церкви, мов гігантські кити, напхали в себе натовп. Натовп стовпикує і під церквою. Переважно це молодь, якій нудно поділяти вдавану радість з поколінням старших, з расою віруючих, живучих за принципом «всі пішли і я пішов».

Доходячи до церкви, відчуваєш нестерпний аромат, в якому змішалось все: і пахучий святковий «рожевий» ладан, і тонкі стрічки свічкового диму, підсиленого димом з цигарок, це і запах алкоголю, який доноситься з ротів багатьох молодих людей, домішується солодкий запах свіжоспечених пасок, різкий і м'який запах жіночих і чоловічих парфюмів — усе це змішується і збиває з пантелику прихожан. Також їх зустрічають п'яні постаті, хитаючись в такт з пожовтілими деревами. Жовті ліхтарі тьмяно заливають все навколо церкви. Хтось сміється з безглузких жартів, хтось проголошує тости, незнаючи нічого взагалі про свято Воскресіння.

Священник продовжує співати ритуальні пісні. Не вистачає тільки підтанцювки.

Все тьмяно. Освятили паски. Йдемо додому. «Христос воскрес», — кажеш

і чуєш у відповідь холодне — «Воістину воскрес», — мовляв «Відчепись від мене та йди своєю дорогою». Безбарвно, хоча із запахом: холодним, брудним, грішним.

А вранці продовжується пиятика. Пиятика — це напрям у сучасному житті, коли молоде та старше покоління проводять час з допомогою каталізаторів (алкоголю, нікотину, наркотиків).

Йдеш по вулиці й чуєш: «Христос Воскрес» — «Воістину Воскрес» — ніби ці слова хтось видушив, примусив сказати замість слів звичайного здорювання.

Окрім цього, настрої давно зіпсований. Стоїш і дивишся на все, на оточуючих, ніби невірний спостерігач фільму «жахливої нудоти». Одиниці — тверезі, десятки, сотні — п'яні.

Характеристика сучасного молодіжного напрямку: мов дерева вітер, їх хитає хміль, мов факели олімпійських спортсменів, вони тримають цигарки. П'яна молодь, мов примітивне стадо, має свого вожака, Громофона, а інші лиш старі, полатані платівки. Громофон каже: «Альо!»

І всі повторюють: «Альо! Альо! Альо!..», Громофон каже: «Вонючий!» — і чуєш повторне: «Вонючий!..», «Сміття» — і вже стократить: «Сміття! Сміття! Сміття!..» А щось правдиве, правильне і не скаже, бо то лиш платівки, а то лиш Громофон.

Так лякає передчуття майбутнього, в яке не буде екскурса, чи програми, як це можливе з минулим. А що ж з теперішнім? А теперішнє — це щось середнє, між минулим та майбутнім. І якщо скласти темне минуле зі світлим майбутнім, то вийде сіре теперішнє..

SELAVI 1

Чи не думали ви коли-небудь, що всі свої почуття, переживання, мрії, думки, цілі і взагалі, все те, що ми сприймаємо серцем, можна висловити через свій зір, слух, смак, запахи, дотик.

Що до мене, так зробити важкувато, але можливо. Ось наприклад страх, він свіжий, мов м'ята, на смак, ніби соснова хвоя, а ось колір визначити важко, хоча, судячи з того, що кажуть «Страх засліплює», очевидно він яскравого кольору. А от біль навпаки, задурманює і сіра, а на смак — ніяка, мов вода, а пахне миш'яком.

А от щастя — яскраве, щось солодке, та запашне, а на дотик гладеньке-гладеньке.

Висловлюючи подібні відчуття так як я описав, було б легше спілкуватися. Висловлюючи все, що є на цьому світі, кольорами, запахами, дотиком, зором, слухом можна було б і не говорити. Покажеш щось чорне — і всі знають, що тобі боляче. Даси понюхати щось приємне — значить тобі весело, радісно.

Кольори... Їх багато. Смаки... Вони різноманітні. Звуки... Вони усюди. Запахи.... Вони своєрідні.

А що до відчуттів, то вони в наших душах, куди нікому не дозволено лізти. І рідко хто їх бачить.

То чи не потрібно, хоча ради експеримента, пожити трішки, тримаючись за 6 органів чуття, спробувати все відродити хоча в своїй уяві...

SELAVI 2

Сіра, не дуже вразлива біль, трималася за серце так, як сірі хмари тримаються блакитного неба. Золоті промені сонця лише пробивалися десь в далечі від нас. Ми стояли серед лісу, який через метрів 50 переходив у поле.

Ми були одні. Ми — я і моя самотність, мої думки.

Думки перетерті в порошок розмислами, такими зеленими і такими червоно-спілими. Блакитне серце чорніло. Чорніло за все, за навколишнє. Те навколишнє, яке зараз намагаються проримувати.

Стою, та й думаю про різне: про червоний колір кохання, про запашне щастя, про гладенький сон, про гучний клич цілі, яка видніється попереду.

А навкруги крутить натхнення. Хочеться сісти і писати, писати, писати... Але що? Всі теми зайняті, все зношене, затерте. Червоні плоди дерева кохання настільки висмоктані, що поживитись кетягами може лише дрібна мурашка. Тема природи затерта так, що рангіше соковита зелень дерев стала просто вигорівшим кольором колись зеленого фломастера.

А фантазія про несамовите, стрімке, рішуче життя стає неактуальною.

Повертаєшся і йдеш похмуро додому, а душу розриває несамовите бажання написати. Одначе, щоб написати, потрібно відчути. А щоб відчути, треба все те пережити.

МІЙ INTERMEZZO

Перепочити... Сьогодні, або ж завтра. Перепочити від заломлення світобачення через призму. Якби не пучки яскравого, різнокольорового світла били в очі та осліплювали усю сутність нашого нелегкого життя, ми б бачили краще.

Але завжди, час від часу, потрібно відпочивати. Щоб там не коїлось. Закритися в кімнаті. Залишитись сам на сам зі своєю самотністю. Заплющити очі. Вряд чи через повіки проб'ється заломлене світло.

А вже потім, вночі, коли все здається сірим та розмитим, вийти, по-

глянути на світ. Він сірий, брудний, повсякденний. У побутовій занехаяності він здається крихким, мов сніжинка, — візьмеш в руки і не встигнеш моргнути оком, як він вже розтане. Сумно, а водночас і боляче.

Вже не одне тисячоліття ми будемо світ. А він тільки доріс до розмірів крихкої сніжинки.

А скільки ще попереду, скільки потрібно працювати, щоб світ став сніжинкою, яку потрібно довго тримати в руках, щоб вона розтанула.

Довго ще. Світ, як корабель, не може розігнатися через баласт, який необхідно скинути. Терміново скинути. А то всі ми загинемо.

Але я не хочу більше про це говорити. Думаю всі знають ситуацію, яка склалася. І не варто про неї знову і знову повторювати. Тільки перепочити... Це мій *intermezzo*.

АПОКАЛІПСИС

Чорні простори простягались в глибини гнилого підвалля свідомості, різко повертали в сторону і бігли на захід, чи на схід — все-одно куди. Тепер вже всеодно.

Гриміла земля, гриміло небо, гриміла уся людська сутність. Це все, це кінець. А ще вчора світило сонце, цвіли квіти та пахло життя. Сьогодні ж воно розколось.

Ще з самого ранку небо затягли хмари, прокрапував дощ. Невиразність та холод. І всі чекали літа, виглядаючи зі своїх домівок, немов пацюки: його небуло. І неповинно було бути, особливо в цей роковий день. День, який згадається вижившим, як Апокаліптичною революцією.

9 годин ранку. Дощ то пуститься, то притихне. Сіра дорога врізається клином у буре небо. Мов смерть з косою. Стоїть дерево. Те дерево, яке змалку

було улюбленим місцем відпочинку від повсякденного життя. Подекуди чути цвіркання горобців. Воно бісить душу. Хочеться зібрати всіх горобців, посадити до малесенької кульки і закинути на край світу. Затикаю вуха... Дощ йде. Зупинка ховає перехожих. Ось підїхав автобус. Ось він відїхав. Чутно рев мотора. Здається, що так було вчора, позавчора, неділю, місяць назад. Але це не так. Цей день не такий як всі. Цей день Омега Альфи — Початок Кінця.

А нічого не змінилося. Сіро, мокро, нудно. Сонце намагається пробитись крізь гущу хмар. Але все марно. Жити залишилось не довго. ...

Хмари руйнували всі плани. Всі чекали затемнення сонця, вперше такого за кілька мільйонів років. І де ж взялися хмари. Прокляті хмари. Лише астрологи, через свої телескопи будуть бачити цю подію. Хмари заволокли майже всю землю. Вільні від хмар були тільки полюси.

Хмари, мов живі істоти, які раптом всі разом завмерли, чи просто їм немає куди рухатись? Нудно. Хилить в сон. Але це тільки на перший погляд. Скоро живі позаздрять мертвим.

Затемнення передбачалося на 16.40 15.15. Всі напружено чогось чекають. Дурні і не знають, що чекають свого кінця.

На вулицях брудно. Дороги засмічено людьми. Всі вони стовпикують, від малого до великого, в очікуванні чуда, звільнення від життя. Чекають і не знають. Нічого не знають.

16.39 — ось і остання хвилина. Спробуйте вдихнути останню каплю ще цього повітря. Не засміченого трупним ядом. В останнє гляньте на сіре небо, під яким колись було блакитне, ваше. О невірні, о віроломні — ви цього заслужили. Це ваша остання хвилина,

останні секунди. Можете з гордістю сказати: «Я проживу свою останню хвилину в гурті і помру, не знаючи мук.» Незнаючи мук — вам будуть заздрити живі. Вам — купці йолопів, які померли в зневірі, в заздрощах, в жадібності, в віроломстві, в гріхотворництві. Хвилина однієї нісенітниці. Краще б ви нічого не знали.

До побачення, прощайте, може ще колись зустрінємось, не задовго. За мільйон, мільярд, гвинтильйон років. Але ж зустрінємось. Можливо...

Всі підняли голови до неба, а там хмари. Вічні хмари. Тепер вічні. Тепер... Починає темніти. Хоча сонця не видно, але видно, що сірі згустки хмар чорніють.

Стає моторошно. Темінь набирає швидкості. Темніє... Темніє... Темніє.. Темніє... Все, стемніло, кінець, не щасливий хеппіенд, а темна смерть.

Бабах! Все здригнулось. По лінії горизонту почало з'являтися серпанкоподібне сяйво. Відкривались ворота — ворота Апокаліпсису.

Те, про що так довго торочили, звершилося.

По землі поповзли тріщини, мов гадюки. Небо розрізали блискавки. Хвиля пішла на хвилю. Гори здригнулись. Землю трусило. Падали будинки, падали люди... Не всі, але падали. Не хитало так давно.

Землю розколело навпіл. З розколів полізли трупи. Це був жах. Все вставало, все все йшло на Страшний Суд.

НАСТАВ ДЕНЬ ЖНИВ.

Хто читав Біблію, той знав, але не бачив. Не бачив того змія. Семиголового з десятками рогів на кожній голові. А я бачу.

Бачу 7 держав, які є першими. Бачу, що сила їхня військова. Не бачу лише жінку, яка осідлала звірину.

Небо розімкнулося. Яскраве світло осліпило всіх, хто залишився вживих. Христос в супроводі Ангелів їхав на коні. Це була Альфа Омегою, щоб знову стати Альфою, переродитися.

Все скінчилося. Всіх пересудили. Справедливо.

Хмари розійшлися. І лиш тільки вітер шумів по пустках та стояло те дерево, оточене ярами, там, де раніше жили «Люди».

Серед розломів та руїн зароджувалось нове життя.

ДІАЛОГ З ЧИТАЧЕМ

Забудь на хвилинку те, що ти, людина, те, що ти зробив за останні роки, те, що ти взагалі живий.

Мене лише цікавить, що ти там побачиш. А побачиш ти там пустку. Прямо зараз, коли ти читаєш ці рядки, запитай себе: «Що корисного я зробив за останні роки?»

А може ти полінишся запитати це в себе? Тоді ти невинувата людина.

Ти хоч розумієш, що тут написано? Чи вчитуєшся ти в текст? Я впевнений, що ні! І мене це ображає, що в істину ніхто не вчитується. І особливо ти....

Ти повністю, свідомо кричиш, що все зрозуміло, що вчитуєшся.

Але це не так.

Чи знайшов ти мою помилку? Ні! — скажеш ти і скажу я.

В першому реченні, я попросив забути, що ти людина.

Можливо ти забув. Але коли я назвав тебе невинуватою людиною, ти навіть не запротестував. Не виконав мого прохання, не забув, що ти людина. Ти не вчитуєшся, а отже і не вслухуєшся.

Можливо я не правий, вибач мене, але розмовляти я з тобою нехочу....

Яке майбутнє нас очікує? Світле, чи темне? В який провулок закотиться наш світ завтра, і чия рука спрямує його на правильний шлях?

Безліч людей — безліч питань. А відповідь може бути лише однією — просто зупинитися, зупинитись і не нищити природу, не відштовхувати від дверей свого серця творця. Його єдиного, його величного.

Не кожний знає, хто такий Творець. Для когось він Бог, для когось — страх, а для когось взагалі нічого не означає.

Для мене ж він — Вищий Розум, в який я вірю, Йому я відкриваюсь, від Нього я черпаю сили для здійснення своїх ідей.

Можливо завтра світ покриє темрява гніву Господнього. І гнів проллється, лише не на мене. Не на мене і можливо ще когось. Наша раса, раса співавторів знаходиться посередині. Ми — Intermedium.

А коли ти знаходишся посередині, між тим і сим, між гріхом і спокусою, коли ти стоїш однією ногою там, де скоро відбудуться жнива Господні, а друга нога тримає, мов соломина, тут, у цьому райському світі душі і серця, важко зробити крок назад. Світ шалено мчить, без капітана, без якорів і не знає де опиниться вже скоро, то ти за інерцією, простою фізичною величиною мчиш разом з ним. І коли він раптово зупиниться, всі стрімголов полетять далі. І лише ті, хто стояв посередині, утримаються рятівною соломиною на цьому боці барикад, будуть співчувати тим, хто пішов. Але допомоги не матимуть змоги.

А що ж зараз? Ми живемо в комічній сцені. Все покрите золотою брехнею, сяючими від полірування гріхами. Сцена між актами Кінця Світу та Страшного Суду Господнього. Мов intermedium...

Чорне небо, ніби великою рядною, вкрило місто. Тільки десь на сході палахкотіли світло-рожеві промені. Бліді зорі мерехтіли над поснулим будинком. Всі, окрім тяжко хворого юнака з 13-ї квартири, міцно спали. ...

Жив він сам. Матері й батька він не знав. Тільки-но розпочав працювати на заводі переробки промислового виробництва, як захворів. Лікарі поставили діагноз, про який змовчували перед ним. А так як жив досить бідно, як і більшість населення в країні, тож за браком коштів не міг лікуватися і мусив перебраться з лікарняних кімнат в свою однокімнатну тісну «комірку». В будинку його мало хто знав, а він не знав навіть сусідів, не встиг познайомитися, а вже захворів. І нема кому його провідати, розпитати, допомогти і пожаліти.

Йому полегшало. Спати не хотілось. Лежачи в ліжку, він почав згадувати все своє недовге життя. Все в кімнаті мовчало, спало... Крім годинника, що монотонно постукував хвилину за хвилиною. І раптом згадав — старі люди кажуть, що перед смертю завжди легшає...

Його кинуло в холодний піт. «Невже, — думав він, — Невже це прийшла смерть, адже я не встиг покохати, повноцінно прожити життя, а так хотілось померти в оточенні дітей та онуків, без муки, з чистим сумлінням... Ось так завжди: живи, працюй, вирости дітей, онуків і помри, а комусь навіть не вдалося зробити й половини...»

Птахи, які прокинулися рано, раділи, що живуть. Сонце ще не показувалось. Годинник пробив 3.00 годину. Вітерець дмухнув у відчинене вікно. Чийсь тихий голос покликав його на балкон. Пересиливши хворобу, він піднявся і пішов на балкон, а вийшовши туди, не повірив своїм очам. Стояв він

на березі повноводної ріки. В ній пливли всі померлі, і всі не звертали на нього уваги. Одна частина була з чистою джерельною водою, інша — брудніша. В світлій частині купалися всі відомі чесні, а в брудній — неправдиві і грішні. На другому березі стояв хтось у двгвому плащі з каптуром. Мосту не було.

Ей! Хто там такий? — запитав юнак. — Куди я потрапив?

Особа підняла голову, і юнак невільно відсахнувся — на нього дивилися пусті зінниці людського черепа, безгубий рот виставив химерну посмішку... «Смерть», — закралася страшна думка в голову юнака. Несподівано мертва незнайомка, ніби прочитавши його думки, відповіла:

— Так, це я! Я твоя Омега. Люди ще називають мене Смертю. Ріка, яку ти бачиш перед собою — це життя, але не таке, як у людей. Це життя мертвих. До тебе тягнеться ще незбудований міст, але він будується. А може ти не чекатимеш і сам кинешся в бурхливу безодню? Тоді тобі відразу полегшає.

— Ні! — відрізав юнак. — Я ще хочу жити.

— Хочеш? А як? — запитала у нього Смерть і, загинаючи кістяні пальці, почала наводити йому причини, які стали на заваді його життя — Ти хворий, у тебе немає коштів на ліки, немає кому тебе зігріти, піклуватися про тебе. Як ти будеш жити? Як?»

— Не знаю, — відповів юнак, — Але я проживу, ось побачиш. Хай тільки-но хвороба відступить.

— Хвороба — моя сестра, — обізначалася володарка того, нереального світу. — Вона відступає тоді, коли з нею борються. А як же ти будеш боротися?

— Не знаю... А може ти її перепросиш за мене? Благаю, в тебе ж он скільки людей, і скільки ти ще візьмеш. Навіщо я тобі? — Жалібно почав прохати юнак.

Вона ухилилася від прямої відповіді:

— Подивись назад, подивись на свій нікчемний світ.

Юнак раптово повернувся. Позаду розкинулося його рідне місто. Безліч машин сновигало дорогами. Звідусіль позирали величезні заводи. Дорослі та діти натовпами бігли та йшли кудись у невідомість. Машини й заводи виділяли дим червонуватого кольору. Він підіймався до сонця, окутував його і ховав у червоному мареві. Люди вдихали дим і самі ставали блідо-червоними. В деяких на грудях зяяли червоні глибокі рани. Всі вони не знали, що з собою роблять.

Холодна рука на плечі змусила його повернутися. Він здригнувся. Смерть стояла біля юнака і посміхалася беззубим ротом. Через річку, до його ніг тяглася димова доріжка — міст з того світу...

Королева смерті потягла його за собою до річки, кажучи:

— Не хвилюйся, там дуже добре.

— Ні! Я не хочу! — Крикнув юнак і з усієї сили рвонув руку з її кістлявих пальців.

Відчувши, що він вільний, він побіг вздовж річки. Смерть закричала йому навздогін:

— Тікай! Тікай! Але ж від мене не втечеш. Рано чи пізно я все одно тебе дістану. Ось побачиш!

Він озирнувся — Смерть знову стояла на тому березі, а уламки мосту пливли, тонучи в річці. Раптом він спіткнувся і впав...

Прокинувся втікач на своєму балконі. Був день. Машини шуміли за вікном. Він зайшов до квартири і поглянув на годинник Була вже 15.00 Він пробув без свідомості пів-ночі і пів-дня. Юнак ліг. Сон навалився йому на втомлений мозок.

«Я тут...» — почулося йому з балкону. Але то були тільки вітер та машини... Він заснув... Хвороба відступила.